

Afsluiten van een periode

Met de aak naar Engeland

Tekst & foto's: Hans & Karin Eysink Smeets-Montagne

Twintig jaar hebben we met onze platbodems met volle teugen genoten van de Nederlandse en Duitse wateren. Nu hebben we met onze grote jongens met de Lemsteraak een reis gemaakt waar we al jaren van droomden. Een reis naar Engeland. Het bleek tevens het afscheid van een periode. Een enigszins weemoedig reisverslag.

Duinkerken, Frankrijk, 05.00 uur. De stroming roept. Uitvaren! Aan het roer van onze *Zeearend* glijden we tussen de huizenhoge wanden van de Duinkerker haven naar buiten. Het is prachtig weer met een veelbelovende, zonnige ochtend en Engeland ligt op zes uur varen. De kinderen slapen nog, die weten van kleins af aan niet beter. Bij de verbrokkelende havenhoofden gaan we bakboord uit en kijken goed uit of er geen ferry uit de volgende haven naar Engeland stuift. Goed rechts houden is het devies. Buiten de betonning is voor ons geen enkel probleem, want we steken maar negentig centimeter. Karin gaat het ontbijt maken, ik hijs de zeilen. De autopilot stuurt, dus ik kan mijn gang

gaan. De zeilen bollen mooi op met een briesje uit het Noordwesten. Als later de wind wegzakt, doen we de motor aan. We puzzelen met zijn tweeën hoe we langs de vele zeeschepen moeten manoeuvreren, die op de rede voor anker liggen. Dan begint het echte opletten, want we gaan de snelweg van het Kanaal, de Traffic Separation Zone, oversteken. Eng? Nee. Opletten? Nou en of. Het zicht is gelukkig stralend helder. Zo helder, dat we al na vier uur de krijtrotsen zien verschijnen. Dover.

Krijtrotsen

Maar die blijken toch nog steeds ver weg. Het is heel anders dan op de Wadden. De rotsen zijn veel hoger dan het Vuurduin van Vlie-

De Zeearend, ontegenzeggelijk één van de mooiste aken van Stofberg, is een opvallende verschijning in de haven van Ramsgate.

land. Vogels scheren langs de rotsen, als we op anderhalve mijl de Port Control van Dover oproepen. De voortreffelijk Shell Almanak voor het Kanaal had ons dat uitermate duidelijk ingewreven. Geen overbodige luxe, gezien alle voorbij snellende ferries. We moesten van Port Control doorvaren tot 'one cable' van de havenmond en op zijn signaal wachten. Wat was een cable ook alweer? Het verlossende woord: "Zeearend, you can enter right after the SeaFrance ferry." Verbluffend goede uitspraak van onze scheepsnaam, trou-

Bart, 18 jaar, ziet de beroemde krijtrotsen en is opeens klaarwakker.

In de mast getakeld worden is favoriet.

wens. Ze zijn blijkbaar wel aan Nederlandse namen gewend. Een half uur later liggen we aan de steiger in de jachthaven van Dover. We hebben volop bekijks, want Lemsteraken zien ze daar natuurlijk zelden.

Zeezeilen & voorbereiden

In het vroege voorjaar hadden we voor onze doen ongewoon veel voorbereidingen getroffen. Want op volle zee zeilen was al weer 25 geleden voor ons. Pim Stofberg, bij wie we onze schepen altijd in piekfijn onderhoud hebben gehad, had me het telefoonnummer van een meneer in Rotterdam gegeven. Deze meneer gaat elk jaar naar Engeland met zijn vissermansaak van veertien meter. Vooral opletten als je de Traffic Separation Zone oversteeft, zei hij, maar voor de rest kan het uitstekend met een aak. Het Wad bevaren is lastiger. Hij bleek gelijk te hebben

Toch platbodem

Het is eigenlijk raar dat we op een aak Dover binnenvaren. We zijn namelijk begonnen als zeezeilers. Vlak na onze studie, 25 jaar geleden, hebben Karin en ik een rijke meneer de oceanen over gevaren op zijn prachtige Oyster. En toch hebben we - toen we ons een boot konden veroorloven - gekozen voor een platbodem. We wilden een schip dat bij ons drukke werk- en gezinsleven paste en waar we in weekenden en vakanties alles uit Nederland konden halen. Onze eerste boot was een Westdijk zeeschouw van negen meter, vervol-

Bootsmanstoel zwaaien bij Ramsgate. Traditie bij ons, om zo ver mogelijk het water in te plonzen. Ooit uitgevonden op het Heegermeer.

gens een Phoenix Lemsteraak van twaalf meter en nu de 13,50 meter lange Stofberg Lemsteraak de *Zeearend*. Geen scherp jacht dus. Wij wilden dicht bij huis varen, met heel veel ruimte en vooral ook sfeervol. We hebben nooit spijt van die beslissing gekregen, zeiden we, toen we van hoog op de kade de havenkom van Dover inkeken en met een warm gevoel en trots onze *Zeearend* zagen liggen.

Ramsgate

De eerste avond in Dover bezoeken we meteen het beste Indian restaurant, een must in Engeland voor ons. We blijven een dagje hangen, vinden het stadje matig interessant. Lekker de mooie zee op, richting Ramsgate, de eerstvolgende haven in Noordelijke richting. Weer een zonovergoten dag. Weinig wind uit het Zuidoosten, maar ach, haast hebben we niet met de stroming mee. De kust wordt van rotsachtig langzamerhand Nederlands laag. Drie mijl onder Ramsgate gooien we het anker uit. Tijd voor een middag plonzen, gitaarspe-

len en zingen op het voordek. Hartverwarmend.

Herinneringen

Terwijl we de twinkellende lichtjes van Ramsgate zien verschijnen in het vallen van de avond, halen we met zijn allen herinneringen op. Nu drie grote kerels, twee het huis al uit. Wat konden we met de aak op prachtige plekje komen. Wat genoten ze als peuters intens van de intimiteit van de boot. Iedereen vlakbij in de buurt, niemand kon weg. Hun verwonderende plezier elke keer bij het mysterie van het weggorgelende water onder de droogvallende boot op het Wad. Zandkastelen bouwen, krabben in de slotgracht verzamelen en ze zo lang mogelijk verdedigen tegen het onvermijdelijk opkomende water. Ouders en veel vrienden aanmoedigend met een glas in de hand in de kuip. Onze heren, nu zelf met een glas whisky in de hand, vertellen ook hoe stoer ze het vonden om als kleuters fietsen te huren en zelfstandig te fietsen op de autovrije eilanden. Het 'blubboarden' wordt gememoireerd; met een skinboard over de modder roetsjen. Van top tot teen zwart-grijs van de modder terugkomen op de Engelmansplaat. En dan 's avonds, na het douchen, op de drooggevalen nachtelijke plaat naar de sterren kijken. De jongste vertelde hoe hij als klein mannetje, rozig van de zee, vanaf de drooggevalen boot naar nachtelijk vuurwerk boven Juist op het Duitse wad zat te kijken. De middelste gloeide weer toen hij vertelde hoe hij op zijn zestiende aan het roer met 9,4 knopen naar Norderney spoot.

Naar de overkant

Terug naar nu. De motor maar weer eens aan, anker op en we melden ons om een uur of elf 's nachts bij de Port Control van Ramsgate. Een uurtje later liggen we in de donkere vissershaven. Goed opletten bij het binnenvaren, want aan stuurboord is het erg ondiep, zegt de almanak.

Gitaarspelen op een prachtige zomerse middag bij Ramsgate.

De twee oudsten overleggen, of het niet wat strakker kan, om toch nog wat van de weinige wind te maken.

Surfen op het Veerse Meer. Met de Zeearend op de achtergrond.

Terug richting huis. Jongens in de Zodiac nemen de foto.

Binnendoor naar Vlieland

In Veere stappen de oudste twee af, na eerst nog een dag over het Veerse meer met hun surfplanken geknald te hebben. Met alleen de jongste varen we verder. De weersverwachting die ons uit Engeland deed terugkomen, bleek correct: een week lang heel harde wind. We besluiten daarom maar binnendoor naar Vlieland te gaan. De jongste viert daar traditiegetrouw zijn verjaardag. In Dordrecht draaien we in stromende regen de mast naar beneden. Het klaart op, en bovenop de mast zittend varen we voor het eerst over de wonderschone Lek. We zien allemaal tafereeltjes van schilderijen uit de Gouden Eeuw: koeien met hun poten in de rivier. Via het Amster-

En dan toch – uiteindelijk - weer vertrouwd droogvallen bij Vlieland en met de Zodiac spelen.

Ramsgate is aardiger dan Dover. Mooi strand, een aandoenlijk klein museum aan de haven, waar onder meer de geschiedenis van de evacuatie van Duinkerken wordt verteld. De weersverwachting geeft aan dat we een stormachtige week tegemoet gaan. Tijd om verwaaid in Engeland te liggen hebben we niet, dus twee dagen later varen we langs de stranden van Duinkerken, op weg naar Calais.

Calais

De jachthaven van Calais ligt achter een sluis. Deze gaat dus een paar uur voor en na hoogwater open. Omdat we 's ochtends vroeg met de stroom weer verder willen, blijven we aan een ankerbol liggen. Lokale jachtbezitters, die we met ons rubberbootje aan de kant brengen, waarschuwen ons voor de meeste restaurants, die vooral door bierdrinkende Engelsen bezocht worden. Ze wijzen ons op La Sole Meunière, niet te missen als je van de haven naar de stad loopt. En inderdaad is het heerlijk Frans eten daar.

Blankenberge

's Ochtends hebben we even tijd om in een grote Champion in te slaan. Het begint inmiddels door te waaien. Met het tij en een stevige Zuidwest vijf achter ons stuiven we even later

de haven uit, richting Blankenberge. Grootzeil, fok en kluiver staan erop. Met onze grote jongens erbij houd je toch langer meer zeil erbij, dan met zijn tweetjes. Onderweg zijn we met onze aak ook een bezienswaardigheid voor vele scherpe jachten. Vooral omdat we er flink wat passeren. Rond tien uur 's avonds lopen we tussen de houten palen Blankenberge binnen. We waren al gewaarschuwd voor de ondiepe stukken in de Noordkant van de havenmonding en die liggen inderdaad droog. Wat een heerlijke dag stuiven over de zee.

Zeeland

Met de vouwfietsjes die we in het motorruim hebben liggen, verkennen we Blankenberge. Het is druilerig weer, dus we zoeken onze toevlucht in een Belgisch restaurant om daarna met een stevige ZW zes naar Vlissingen te stuiven. Verbluffend hoe mooi de Zeearend de hoge golven opvangt, die rond de havenhoofden van Zeebrugge door wind en tij worden gevormd. Vlissingen komt aan de horizon. Goed oplettend de Westerschelde over, de sluis in en door naar Middelburg. Het is tjokvol dus we gaan door de draaibrug en bezetten, als met een schoenleper, het laatste plaatsje.

dam-Rijnkanaal komen weer op vertrouwd water: het IJsselmeer. Een dag later zijn we op het welkome Vlieland en liggen we weer droog op onze plek voor het Gemeentehuis.

Verder weg

Aan het diner in Seeduyn op het strand van Vlieland laten we de afgelopen weken wat melancholisch de revue passeren. Deze vakantie voelde aan als een afsluiting van een periode. De tijd met een huis vol kinderen is bijna voorbij. Het leven met zijn tweeën lonkt. Wat te doen? Met zijn tweeën met de Zeearend verder? Kan. Of willen we weer de oceanen op, zoals 25 jaar geleden? Ook dat lokt wel weer heel erg. We denken aan de wijze oude jachtsman, die we in de haven van Elba tegenkwamen. Hij zei ons dat elke levensperiode om een eigen schip vraagt.

Afscheid

En ja, toen ging het snel; we hebben inmiddels een oceanzeiler gekocht, waar we de wereld mee willen omgaan. Toen hebben we met een brok in de keel de makelaar gebeld. Met grote weemoed, maar met liefde in het hart voor alle prachtige herinneringen aan de prachtige periode met onze kinderen.